

bardziej skuteczny sposób z przedsiębiorstwami zajmującymi solidną pozycję na rynku, co w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości prowadzi do naruszenia swobody przedsiębiorczości. Tego rodzaju ustalenie stawek i warunków przewozowych nie jest zgodne z art. 96 ust. 2 TFUE (o ile Komisja nie udzieliła koniecznego zezwolenia), a także nie służy ochronie wrażliwych sektorów gospodarczych i odległych regionów, podczas gdy ustalenie przez państwo greckie wyłącznie dolnych granic stawek opłat za przewóz paliw płynnych pojazdami handlowymi nie jest zgodne z regułami wolnej konkurencji i w związku z tym musi zostać natychmiast uchylone.

Co więcej, Komisja utrzymuje, że ustawa nr 3054/2002 upoważnia rząd grecki do kontrolowania liczby samochodów cystern używanych prywatnie w ruchu oraz że sporny przepis narusza zatem swobodę przedsiębiorczości (art. 49 TFUE), stanowiąc część zbioru przepisów prawa greckiego, które ostatecznie mają nie tylko na celu zachowanie zamkniętego charakteru zawodu przewoźników produktów ropopochodnych, ale również utrzymanie siły rynkowej przedsiębiorstw prowadzących działalność na wspomnianym rynku. Ustalenie w drodze administracyjnej liczby samochodów cystern przedsiębiorstw, które handluje produktami ropopochodnymi, nie jest konieczne do dostosowania tych przedsiębiorstw do warunków rynkowych ani nie jest uzasadnione względami bezpieczeństwa publicznego (drogowego) i zdrowia publicznego.

Komisja podnosi, że Republika Grecka nie przedstawiła wystarczających wyjaśnień i dowodów, aby uzasadnić przyjęcie wskazanych powyżej ograniczeń, w związku z czym art. 4 ustawy nr 383/1976, art. 6 i 7 ustawy nr 3054/2002 wraz z odpowiednimi ministerialnymi rozporządzeniami wykonawczymi i ustaleniem stałych opłat (w obrębie określonych progów) za usługi przewozowe świadczone przez pojazdy handlowe naruszają art. 49 (ex art. 43 TWE) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 8 lipca 2010 r. — A. Salemink przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

(Sprawa C-347/10)

(2010/C 246/53)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Salemink

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy prawa Wspólnoty Europejskiej, które mają na celu urzeczywistnienie swobodnego przepływu pracowników, w szczególności przepisy zawarte w tytułach I i II rozporządzenia nr 1408/71⁽¹⁾ oraz art. 39 i 299 WE (obecnie art. 45 TFUE i art. 52 TUE w związku z art. 355 TFUE), stoją na przeszkodzie temu, by pracownik, który jest zatrudniony poza terytorium Niderlandów na stałej konstrukcji na niderlandzkiej części szelfu kontynentalnego przez pracodawcę mającego siedzibę w Niderlandach, nie był ubezpieczony w ramach krajowego obowiązkowego ubezpieczenia pracowników jedynie z tego powodu, że nie mieszka on w Niderlandach, lecz w innym państwie członkowskim (w niniejszym przypadku: Hiszpanii), nawet jeżeli ma on niderlandzkie obywatelstwo i możliwość dobrowolnego ubezpieczenia się na zasadniczo takich samych warunkach, co warunki obowiązujące w przypadku obowiązkowego ubezpieczenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (Republika Łotewska) w dniu 9 lipca 2010 r. — SIA Norma-A i SIA Dekom przeciwko Ludzas novada dome

(Sprawa C-348/10)

(2010/C 246/54)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA Norma-A i SIA Dekom

Strona pozwana: Ludzas novada dome

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2004/17/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że za umowę koncesji na usługi publiczne należy uznać umowę, przez którą zwycięskiemu oferentowi przyznaje się prawo do świadczenia autobusowych usług transportu publicznego w przypadkach, w których część wynagrodzenia stanowi prawo do gospodarczego wykorzystania usług transportu publicznego, przy czym jednocześnie organ zamawiający kompensuje usługodawcy straty powstałe w związku ze świadczeniem usług, a ponadto przepisy prawa publicznego regulujące świadczenie tych usług oraz umowa ograniczają ryzyko związane z gospodarczym wykorzystywaniem usług?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/13/EWG w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 2007/66/WE ⁽²⁾ ma bezpośrednie zastosowanie na Łotwie z dniem 21 grudnia 2009 r.?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy art. 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/13/EWG należy interpretować w ten sposób, iż ma on zastosowanie do zamówień publicznych, które zostały udzielone przed upływem terminu na dostosowanie prawa krajowego do dyrektywy 2007/66/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, Dz.U. L 134, s. 1

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, Dz.U. L 335, s. 31

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 12 lipca 2010 r. — Nordea Pankki Suomi Oyj

(Sprawa C-350/10)

(2010/C 246/55)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nordea Pankki Suomi Oyj

Strona pozwana: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 część B lit. d) pkt 3 i 5 szóstej dyrektywy VAT 77/388/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że usługi swift, opisane w części 1 niniejszego postanowienia, wykorzystywane w obrocie płatniczym i do realizacji transakcji na papierach wartościowych pomiędzy instytucjami kredytowymi, są zwolnione z podatku VAT?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru (Dz.U. L 145, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-353/10)

(2010/C 246/56)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: M. Patakia)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Grecka, nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do dostosowania się do dyrektywy Rady 2006/117/Euratom z dnia 20 listopada 2006 r. w sprawie nadzoru i kontroli nad przemieszczaniem odpadów promieniotwórczych oraz wypalonego paliwa jądrowego ⁽¹⁾ bądź w każdym razie nie podając wspomnianych przepisów do wiadomości Komisji, naruszyła zobowiązania, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy 2006/117 do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 25 grudnia 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 5.12.2006, s. 21.